

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jana Ryby v právní věci žalobkyně: **N. T. T.**, narozena ..., státní příslušnost Vietnam, zastoupena Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žalovanému se ukládá povinnost vydat rozhodnutí o žádosti žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky podané dne 29. 9. 2014 na velvyslanectví České republiky v Hanoji, a to do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů 14 342 Kč, a to do rukou jejího zástupce Mgr. Marka Sedláka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se u Městského soudu v Praze domáhá svou žalobou ochrany proti nečinnosti žalovaného, kterou spatřuje v tom, že žalovaný dosud nerozhodl o její žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Žalobkyně konstatuje, že dne 26. 9. 2014 podala prostřednictvím e-mailu u Zastupitelského úřadu ČR v Hanoji žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Dne 29. 9. 2014 se osobně dostavila na zastupitelský úřad za účelem osobního podání žádosti a převzetí potvrzení o podání. Zde žádost osobně předala pracovníkovi úřadu, následně jí bylo sděleno, že není registrována v systému visapoint a že z tohoto důvodu

nelze žádost přijmout. Žádost tak spolu s přílohami byla vrácena žalobkyni zpět, přestože se žalobkyně dožadovala, aby si úřad žádost ponechal.

Vzhledem k tomu, že od podání žádosti uplynulo více než 270 dnů zákonné lhůty pro její vyřízení, žalobkyně podala Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců návrh na uplatnění opatření proti nečinnosti správního orgánu prvního stupně. Usnesením Komise ze dne 26. 8. 2015 nebylo návrhu vyhověno s odůvodněním, že „*Šetřením bylo zjištěno, že paní N. T. T. byla sice podána žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, kterou převzal pracovník zastupitelského úřadu, avšak po porovnání s registrací v systému Visapoint žadatelce sdělil, že pro podání žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny nemá registraci v tomto systému, a proto nemůže žádost přijmout a formulář s žádostí i přílohami vrátil žadatelce zpět.*“.

Žalobkyně navrhuje, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat do 30 dnů do právní moci rozsudku rozhodnutí o žádosti žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky ze dne ze dne 29. 9. 2014.

Žalovaný ve svém vyjádření k obsahu žaloby konstatuje, že není správní orgánem příslušným pro přijetí žádosti, která má být cizincem podána zastupitelskému úřadu. Odpovědnost za přijetí žádosti a její následné postoupení Ministerstvu vnitra nese zastupitelský úřad. Případná pochybení zastupitelského úřadu je třeba řešit s tímto správním orgánem, případně cestou orgánu jemu nadřízeného, tedy Ministerstva zahraničních věcí.

Dále žalovaný uvádí, že správní orgán nemohl být nečinný, neboť řízení, jehož se žalobou namítaná nečinnost týká, nebylo vůbec zahájeno. Proto žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

V replice žalobkyně trvá na podané žalobě, jakož i na tom, že pasivně legitimovaným orgánem je Ministerstvo vnitra.

Z jednání, které se u zdejšího soudu konalo dne 23. 3. 2016, se žalovaný omluvil s tím, že souhlasí, aby jednání proběhlo bez jeho účasti. Zástupce žalobkyně při jednání setrval na svém návrhu i argumentaci a dále navrhl provedení důkazu výsledkem svědkyně, která byla s žalobkyní na zastupitelském úřadu při předávání žádosti osobně přítomna. Soud tento důkazní návrh zamítl pro nadbytečnost, neboť jednak správní ani soudní spis neobsahuje nic, co by popíralo žalobní líčení, jednak žalobní líčení nečiní sporným ani žalovaný a taktéž Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců při svém rozhodování o návrhu na opatření proti nečinnosti vycházela ze shodných skutečností, jak je následně žalobkyně vylicila v žalobě.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Předně se soud zabýval otázkou pasivní legitimace Ministerstva vnitra. Přitom vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2016, č. j. 1 Azs 281/2015-34. Z tohoto rozsudku vyplývá, že je-li řízení o povolení pobytu podle § 169 odst. 13 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, založeno na součinnosti správních orgánů tak, že žádost je podávána u zastupitelského úřadu České republiky, ale příslušným správním orgánem k projednání a rozhodnutí o takové žádosti je Ministerstvo vnitra, je za řádný průběh tohoto řízení bez průtahů procesně „odpovědné“ Ministerstvo vnitra. Ochrany subjektivního práva na vyřízení žádosti bez průtahů se proto může žadatel domáhat (po bezvýsledném vyčerpání prostředků k ochraně proti nečinnosti podle správního řádu) žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu (§ 79 a násl. s. ř. s.), přičemž pasivně legitimovaným v řízení o takové žalobě je Ministerstvo vnitra. Lze shrnout, že žalobkyně správně označila pasivně legitimovaný správní orgán.

Při právním posouzení věci pak soud vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2015, č. j. 7 Azs 282/2014-48.

Při posouzení sporné otázky, zda bylo povinností žalovaného o žádosti žalobkyně rozhodnout, je třeba vyjít z § 44 odst. 1 správního řádu, podle něhož je řízení o žádosti zahájeno dnem, kdy žádost nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení, došel věcně a místně příslušnému správnímu orgánu. Ve správních řízeních lze pro formu podání žádosti využít všech způsobů uvedených v § 37 odst. 4 správního řádu, tj. písemně, ústně do protokolu anebo v elektronické podobě podepsané zaručeným elektronickým podpisem, případně dalšími způsoby, je-li potvrzeno, popřípadě doplněno, některým z uvedených způsobů ve lhůtě pěti dnů.

Pro zahájení řízení o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu však platí několik výjimek. Předně podle § 169 odst. 13 zákona o pobytu cizinců, v tehdy účinném znění, cizinec, který není uveden v právním předpise vydaném podle § 182 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců (takovou cizinkou je i účastnice řízení), je povinen požádat o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu pouze na zastupitelském úřadu ve státě, jehož je státním příslušníkem, popř. jenž vydal cestovní doklad, jehož je cizinec držitelem, nebo ve státě, ve kterém má cizinec povolen dlouhodobý nebo trvalý pobyt. Nesplní-li cizinec tuto povinnost, řízení o žádosti není zahájeno a zastupitelský úřad věc usnesením odloží, přičemž usnesení pouze poznamená do spisu. Další omezení vyplývá z § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců, podle něhož žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně. Zastupitelský úřad však může v odůvodněných případech od této povinnosti upustit.

S ohledem na citovaná ustanovení zákona o pobytu cizinců má soud za to, že na základě žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, kterou podala žalobkyně, bylo zahájeno správní řízení. Tato žádost byla sice podána elektronicky bez zaručeného podpisu, následně třetího dne však byla podána osobně na zastupitelském úřadu ve státě, jehož je žalobkyně státní příslušnicí tak, jak vyžaduje § 169 odst. 13 a 14 zákona o pobytu cizinců, v tehdy účinném znění. Právě tohoto dne (tj. 29. 9. 2014) došlo k řádnému podání žádosti. Podstatné je, že žádost byla podána osobně na úředním tiskopise a dostala se do dispozice příslušného zastupitelského úřadu. Pokud ji pracovník zastupitelského úřadu žalobkyni následně vrátil, učinil tak až poté, kdy již řízení bylo zahájeno. K tomu je třeba

v souladu s již zmíněným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2015, č. j. 7 Azs 282/2014-48, zdůraznit, že předchozí registrace žalobkyně v systému visapoint není zákonnou podmínkou pro podání žádosti.

V souladu se shora uvedeným soud shledal podanou žalobu důvodnou a v souladu s § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil žalovanému povinnost o návrhu žalobkyně rozhodnout, k čemuž stanovil 60denní lhůtu. Žalobkyně sice požadovala uložit vydání rozhodnutí ve 30denní lhůtě, soud však přihlédl k tomu, že dle § 169 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je maximální zákonnou lhůtou 270denní lhůta. Z toho pohledu uvážil, že pro splnění povinnosti žalovaným je přiměřenější než 30denní lhůta lhůta 60denní.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč za žalobu a náklady na zastoupení advokátem za celkem 3 úkony právní služby po 3 100 Kč [příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby, účast při jednání § 11 odst. 1 písm. a), d) a g), § 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a dále režijní paušál ve výši 3 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna za zastoupení se zvyšuje o 21 % z 10 200 Kč, tedy o 2 142 Kč. Celkem tak náhrada nákladů řízení činí 14 342 Kč (2 000 + 10 200 + 2 142).

Soud nepřiznal žalobkyni náklady za podání repliky, neboť uvážil, že pro posouzení věci neměla významnějšího přínosu. Z tohoto pohledu se tak nejednalo o náklad důvodně vynaložený.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. března 2016

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.